

ПРОТОКОЛ

№ 407

гр. Благоевград, 12.04.2024 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на дванадесети април през
две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Маргарита Коцева

Членове: Илияна Стоилова
Величка Пандева

при участието на секретаря Мария Миразчийска
и прокурора Х. Янк. Г.

Сложи за разглеждане докладваното от Величка Пандева Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20241200600234 по описа за 2024
година.

На именното повикване в 09:30 часа се явиха:

За ОП – Благоевград, редовно призована, се явява прокурор Г..

Подсъдимият, редовно призован, явява се лично и с адв. С.,
пълномощник от по-рано.

Гражданският ищец и частен обвинител, редовно призован, не се явява.
За него се явява адв. Р., пълномощник от по-рано.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

АДВ. Р.: Да се даде ход на делото.

АДВ. С.: Да се даде ход на делото.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

АДВ. Р.: Поддържам изцяло така депозираната жалба. Нямам искания за събиране на доказателства.

АДВ. С.: Считам тази жалба за неоснователна. В нея е наведено единствено оплакване за несправедливост, без конкретни факти. Поддържам своята жалба. Нямам искания за доказателства.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам доказателствени искания. Считам, че жалбата от защитника на подсъдимия е неоснователна.

ПОДСЪДИМИЯТ: Поддържам казаното от адвоката.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ

ПРОКУРОРЪТ: Според мен делото е изяснено от фактическа страна, въпреки че това е отнело на първоинстанционния съд близо 7 години съдебно следствие с ДП, което е продължило около 4 месеца, даже няма и толкова. Оттам насетне не виждам и оплаквания по фактическите изводи на съда в нито една от двете жалби.

Според мен деянието, за което подсъдимият е предаден на съд, е доказано като обективна и субективна съставомерност, касае се за средна телесна повреда. Авторството също е доказано, на А. се са преки доказателства, съдържащи се в показанията на разпитаните свидетели, освен пострада А.я. Има и очевидци, които са възприели нанасянето на удара с ръка от страна на подсъдимия, свита в юмрук, в областта на лявата част от лицето на пострада А.я, в резултат на което му е причинено счупване на челюстта.

Оттам насетне безспорно е, че съдебната практика е категорична, че такава продължителност на наказателното производство представлява сама по себе си изключително смекчаващо отговорността обстоятелство, но според мен тази продължителност по никакъв начин не се дължи на процесуалното поведение на държавното обвинение. Ако приемете, че за едно деяние, извършено в началото на януари 2017 г., за което подсъдимият е предаден на съд с обвинителен акт, внесен от Разложки районен съд на 26.05.2017 г. и едно съдебно производство, развило се до постановяването на атакувания съдебен акт, е изключително смекчаващо отговорността обстоятелство, то наистина има основание за приложение на разпоредбата на чл. 55.

От друга страна обаче моля да прецените доколко видът и размерът на наложеното наказание, а то е „пробация“ за срок от 6 месеца чрез двете най-леки пробационни мерки – задължителна регистрация и периодични срещи с пробационен служител, е най-справедливото за извършеното от подсъдимия деяние.

Аз също, като колегата С., не можах да се ориентирам в коя част е атакувана присъдата от повереника на гражданския ищец и частен обвинител и затова не взех отношение по тази жалба в становището преди даване ход на делото. Ако приемете, че тя е атакувана в частта за явна несправедливост на наложеното наказание, считам, че е основателна и Ви моля да определите поне по-висок по размер наказание „пробация“, тъй като за извършеното престъпление няма минимален предвиден в разпоредбата на чл. 129 от НК предел, то безспорно при прилагане на чл. 55 е допустимо замяната на „лишаването от свобода“ с „пробация“.

По отношение на гражданския иск, моля да го уважите в по-висок от размера, който е постановил районният съд.

По изложените съображения моля за Вашето произнасяне.

АДВ. Р.: Аз моля да постановите съдебен акт, с който да отмените така постановената присъда и вместо нея да постановите друга, като увеличите размера на наказанието в размер, който би бил наложен, ако делото би било разгледано в по-разумен срок. В материалите по делото се вижда защо този срок на разглеждане беше толкова дълъг, защото подсъдимият постоянно

беше в чужбина или беше болен и осуетяваше започването на делото. След това през 2020 г. настъпиха и други събития, свързани с Ковид и всичко това съвпадна с желанието на подсъдимия делото да продължава до безконечност във времето.

Не съм съгласна с изводите на първоинстанционния съд, че това може да е смекчаващо вината обстоятелство. Напротив, никой не може да черпи права от своето противоправно поведение, т.е. едно лице, което умишлено забавя процеса, няма как след това съдът да реши, че това е положителен за него факт и съобразно този положителен за него факт ние да наложим изключително ниска несъразмерна по степен присъда.

В този смисъл считам присъдата за изключително занижена и същата не следва да бъде определена по този начин.

На следващо място, гражданският иск в частта, в която е уважен, мога да кажа, че това е унижително за честта и достойнството на пострадалото лице М. К.. Същият в продължение на 2 месеца беше със счупена челюст и зъби, той има скъпо лечение, беше със защита челюст, можеше да се храсни със сламка през конците на устната му кухня и в един момент съдът счита, че размер от 2 000 лв. бил справедлив. Не е справедлив. На първо място не е справедлив съобразно установената практика за страната и съобразно степента на увреждането. М. К. отслабна с повече от 20 кг принудително. Освен, че му се отрази физически, отрази се и психически на здравето на М. К. този случай. Защитата челюст съдът лично възприе при разпита на М. К. в съда, когато той не можеше да говори и вместо да говори се налагаше да пише. Той се яви в съда със защита челюст, лечението му беше изключително скъпо и районният съд присъжда обезщетение за лечение на М. К. в размер на 93 лв. Не мога да разбера от мотивите на съда кой е начинът и механизмът, по който се определиха тези 93 лв. От житейска логика може да предполагаме и спрямо доказателствата, които са събрани, да се уверим колко е струвало лечението на М. К., но съдът не мога да кажа защо определи по този начин обезщетението. Фактът на Ковида и това, че подсъдимият се е укривал през тези години не може да бъде единственият фактор, обуславящ изводите на първоинстанционния съд да наложи изключително ниско наказание и освен него един изключително позорен размер на гражданския иск, какъвто би могъл да бъде определен само за нанасяне на един шамар, например, но не и

за факта, че същият не е имал дъвкателна способност, не е могъл да се храни пълноценно, не е могъл да разговаря с околните в продължение на месеци аз считам, че гражданският иск следва да бъде уважен в пълен размер и наказанието да бъде редуцирано в една значително по-висока степен. Вместо 6 месеца да бъде определена 1 година „пробация“ и да бъдат провеждани два пъти, а не един път, срещи с пробационен служител.

Считам, че минимумът на гражданския

За гражданския иск считам, че минимумът би бил справедлив да се определи на 10 000 лв. за неимуществени вреди. Има определени едни 93 лв., които не знам как съдът ги е определил.

АДВ. С.: По отношение жалбата на пострадА.я. В нея е записано „Единственото правилно нещо в тази присъда е само факта, че съдът е признал за виновен подсъдимия“, след това „Затова обжалвам присъдата в останалата част извън частта, че е признат за виновен“. Такава жалба не следва да бъде допускана. Тук няма процедура за без движение, но когато се обжалва даден акт най-малко трябва да има конкретно посочено процесуално или материално-правно нарушение, на което да реагираме. Тези общи жалби затрудняват нашата защита, защото не можем да вземем конкретна реплика по конкретно оплакване. В тази насока жалбата не би следвало да бъде допускана за разглеждане и съдът не следва да образува тежко въззивно наказателно производство с ана.з на всички доказателства по дадено дело, тъй като съдът не може да възпроизведе такъв акт, който да бъде съответен на този вид жалба, защото ако съдът постанови такъв акт е някакво незадълбочено изследване на сложни правни човешки взаимоотношения. В тази насока жалбата е неоснователна и искането за присъждане на голямо обезщетение не би следвало да бъде разглеждано, защото тези обезщетения не са общи обезщетения, те са имуществени и неимуществени вреди, а имуществените вреди са доказват по съответния ред. Каквато и житейска логика да има за лечение, ако не бъдат доказани пред съда направените имуществени разходи то е ясно, че съдът ще присъди това, което е доказано. В случая са доказани тези 93 лева и това е присъдил съдът.

По отношение нематериалните вреди, считам, че съдът е постановил своята присъда съобразно продължителността на разглежданото деяние в

съда, както и отдалечеността във времето на деянието и евентуалното получаване на сумите за обезщетение.

Не е коректно да се твърди, че подсъдимият е този, който е отлагал разглеждането на делото. Ако пречете ДП ще видите, че няколко пъти делото бе отлагано поради молба от повереника на пострадалото лице и да се вменява вина на подсъдимия, че той умишлено е бавил процеса не е така, тъй като има смяна на състава по обективни причини и донякъде незаинтересованост на пострада.я за редовно приключване на делото. В тази насока жалбата е неоснователна.

Аз съм направил възражения в нашата жалба и те са от процесуален характер. Видно от показанията на свидетелите Б., Г., А. Ю., С. Б., както и показанията на М. К. няма спор по делото, че конфликт между подсъдимия и пострада.я не е имало, конфликтът е между Н. П. и подсъдимия, при който конфликт в стремежа си да разбрани двете биещи се лица М. К. застава и получава удар от подсъдимия. Касае се за един удар в челюстта на М. К. и е причинена тази телесна увреда. Този конфликт не е спорен. Тази фактическа обстановка не е спорна. Между подсъдимия и пострада.я реално конфликт преди нанасяне на удара не е имало. В тази насока направих възражение в производството пред първоинстанционния съд, тъй като появата на М. К. между двете биещи се лица Н. П. и подсъдимия А. Ю. е случайна, че е нА.це случайно събитие по смисъла на чл. 15. Съдът не уважи това наше становище и прие, че след като има нанесен удар то е нА.це форма на умисъл и в тази насока съдът направи компромис на пострада.я, като прие, че е нА.це състава на чл. 129.

Моето становище е, с оглед характера на фактическата обстановка, че се касае за състав по чл. 133 – непредпазливо деяние. Между две биещи се лица случайно застава М. К., който получава удар, без да бъде подготвен и без да бъде искан и допускан от страна на подсъдимия, така че в субективно отношение не е нА.це състав на чл. 129 от страна на подсъдимия спрямо пострада.я М. К.. В тази насока при нА.чие на чл. 133 то автоматично води до изследване състава на чл. 161 ал. 2 от НК, определящ специален ред за водене на тези производства за причиняване на телесна повреда по непредпазливост. Наказанието по чл. 133 е доста редуцирано спрямо наказанието, предвидено в чл. 129, направихме възражение по реда на чл. 81

ал. 3 за погасяване на това деяние по давност. В случая правният аналог на фактите по делото налага преквалификация на деянието по чл. 287 по реда на чл. 133, на което е непредпазливо деяние.

Ако съдът приеме, че не е налице случайно такова по смисъла на чл. 15, което непредпазливо деяние, с оглед предвиденото наказание и направено от нас възражение, би следвало да бъде погасено по давност и съдът да прекрати производството по отношение на наказателната част. Това са нашите възражения, които сме ги поставили на обсъждане пред първоинстанционния съд, но районният съд не анализира възраженията ни в тази насока.

В подкрепа на своето становище аз предлагам на съда две решения, едното е на ОС – Благоевград, където при аналогични случаи, т.е. между две биещи се лица трето става пострадало, което не е част от конфликта между биещите се лица, това е решение от 20.11.2009 г. по н.о.х.д. 409/2009 г. на ОС – Благоевград и решение № 1083 от 31.10.2014 г. по н.о.х.дело 3243/2014 г. на СГС.

С оглед на тези съображения аз моля да отмените присъдата на РС – Разлог и да прекратите производството в наказателната част спрямо А. Ю..

По отношение на гражданския иск съдът максимално обективно се е произнесъл в тази насока.

ПОДСЪДИМИЯТ: Нямам какво да кажа различно от казаното от моя адвокат, искам прекратяване на наказателното производство, ако съдът приеме по-леко наказуемо престъпление.

РЕПЛИКА НА ПРОКУРОРА: Липсва каквото и да е основание за приложение разпоредбата на чл. 15 от НК. Не може да се говори за случайно деяние. Не може да се приеме, че и средната телесна повреда е причинена по непредпазливост, поне доказателствата са в противна насока. Към момента на нанасяне на удара, причинил увреждането, говорим за по-силния от двата удара, които са нанесени на пострадалия, тази непредпазливост с два последователни целенасочени удара в областта на главата на пострадалия ми звучи много странно. Към момента на нанасяне на удара другият реален участник в конфликта не се е намирал нито до пострадалия, нито зад

пострадал, той е бил на земята в този момент. Така че случайно деяние, средна телесна повреда по непредпазливост са версии на защитата и не намират опора в доказателствената съвкупност.

РЕПЛИКА НА АДВ. Р. Аз също не съм съгласна с изложеното от адв. С.. Считам, че не се касае за случайно деяние. Считам, че има умисъл спрямо личността на пострадалото лице. Абсолютно възприето е кой е искал да възпре двама души, нанасяйки си удари и подсъдимият целенасочено се е запътил към М. К. и няма случаен удар и няма случайно събитие, имаме умишлено нанесен удар. Това е изяснено от фактическа страна.

Исках да взема реплика, за да кажа, че адв. С. явно говори за друго дело с друг колега, аз нямам нито една молба в настоящото производство, с която да съм искала отлагане, нито аз, нито М. К.. Ние не сме допринесли с поведението си за отлагане на делото във времето. Вероятно колегата се е объркал с друго дело.

РЕПЛИКА НА АДВ. С.: Моля да прочетете показанията на свидетеля Чонков, който казва следното: „*Ю. удари К., защото се целеше в П.*“, същото го повтаря и свидетеля С. Б., които са преки очевидци на деянието. Ако са нанесли два удара, както твърди окръжният прокурор, ясно е, че не може да има случайно деяние и не може да има непредпазливост, но от разпита на вещото лице се установява, че ударът, който е получил пострадалият, е един, един удар с друг умисъл. Тази фактическа обстановка провокира тези правни изводи, които излагам пред вас.

ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДСЪДИМИЯ: Първо, съжалявам за станалото. Имахме конфликт с Н. П., сбихме се с него, М. не знам откъде се появи, с него не съм имал конфликт и без да искам явно съм го ударил в суматохата, преди това не сме имали никакъв конфликт.

Моля съда да вземете най-правилното решение.

Съдът се оттегля на съвещание.

След съвещание съдът счете делото за изяснено и обяви, че ще се произнесе в срок.

Протоколът се изготви в съдебното заседание, което приключи в 10.01 часа.

Председател: _____

Секретар: _____